

Ruustinna ottaa ensin

Kinkereiden alkua odottamaan oli valmiiksi notkuvaan juhlapöytään katettu sen seitsemät sortit ja Presidentin sekoituksesta kiehautettu iso pannullinen kahvia. Emännät pyörähtelivät punakoina asettelemassa viimeisiä pipparskakkuja lautasille ja kehottivat juhlaväkeä käymään pöytään.

— Kiitos, kiitos, kiitteli kinkerirahvas kilvan. — Kyllä sitä tuollaiseen pöytään kehtaakin käydä, kun on kaikki noin hienosti valmiiksi katettu.

Vaan kukapa aloittaisi? Taas oltiin vanhan tutun tenkkapoon edessä. Pienessä seurakunnassa ei oikein ollut protokollaa, joka olisi määrännyt ottamisen järjestyksen. Tai kyllähän tietysti rovasti ottaisi ensin, jos olisi paikalla, mutta tällä kerralla ei rovastia ollut mukana lainkaan, mutta sen sijaan oli ruustinna Riitta sekä nuori kappalainen, pastori Sauli.

— Ruustinna on hyvä ja aloittaa, ehdotti pääemäntä ensimmäisenä, mutta ruustinna huomasi syrjäsilmeään, että samaan aikaan toisaalla pastoria taputeltiin kovasti kohti pöytää. — Enhän nyt toki minä, onhan täällä itse pastorikin paikalla, ruustinna hörähti leppoisaan tapaansa.

Pastori näytti säikähtyneeltä huomattessaan joutuvansa jonon keulille. Ei hän sellaiseen ollut tottunut, eikä tuntenut olevansa ensimmäisenä ottavaa ainesta.

— No eihän tässä nyt meikäläinen... mitä sitä meikäläinen... eiköhän se ruustinna sentään... Sauli-pastori kakisteli nolona.

— Eikä mitään, kun pastori aloittaa, esipaimen on aina esipaimen, puskaa, hurrasi seurakunta vieressä.

— Ottaa nyt pastori, että muutkin saavat.

Pastori kierteli ja kaarteli ja kiemurteli ja luikerteli, mutta painostus vain yltyi. Lopulta nuoren kappalaisen pinna katkesi perusteellisesti. Hän asteli joukkojensa eteen, lähestyi kahvipöytää ja ojensi kättänsä sitä kohti seurakunnan jännittäessä, aloittaako se leetavehnäisestä vai spritsässistä.

Mutta ei. Pastori hihkaisi jymeimmällä pyhäsaarnaäänellään: — Kun minä sanon että minä en ota niin minä en ota. On se helekuta kumma kun ei uskota. Minä lähdän poikien kanssa nurkan taakse ryypylle ja tupakille.

Sitten Sauli-pastori tarttui reippaalla otteella pöytäliinan kulmasta kiinni ja tempaisi niin, että kaikki herkut roiskahtivat hujan hajan lattialle seurakunnan kauhuksi.

— Meikäpoika se ei rupea tällaisia jälkiä polvillansa siivoamaan. Akat ne on ennenkin tämmöiset hoitaneet, urahti pastori ja poistui poikien kanssa nurkan taakse takavasemmalle.

Ja tosi oli. Akat jäivät kinkeripirttiin jälkiä siivoamaan ja Riitta-ruustinna sai poimia permannolta parhaat palat. Siihen loppui kursailu, ja kohtapa kaikui pirtistä railakas korkea veisu.

